

ρου, που έπρεπε να έκδοθουν τις απόκριες!...

—Και θα τα γράψης όλ' αυτά που λές; τόν έρωτᾷ ὁ φίλος του.

—Ο κριτικός ἀμέσως κατευνάζεται:

—Να τὰ γράψω; Μ' αυτά τὰ πράγματα δὲν γράφονται, λέγονται μόνον! 'Ο ποιητής εἶνε φίλος μου! Κι' αὐτὸ, κυρίαί καὶ κύριοι, καλεῖται:

Ρωμαϊκὴ κριτικὴ καὶ νὰ μὴς συγχωρεῖτε!

ΔΙΑ ΜΥΡΙΟΣΤΗΝ

φορὰν οἱ ἐν Καίρῳ καὶ οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁμογενεῖς ἀπέδειξαν ὅτι οἱ μεγαλύτεροι καὶ εἰλικρινέστεροι πατριῶται ζοῦν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅτι γιὰ νὰ γαπαῖ κανεὶς τὴν πατρίδα του — ἰδίως ὅταν τύχη νὰ εἶνε καὶ Ρωμαῖος — πρέπει νὰ μὴ τὴν πολυδύλεψη.

Κατὰ τὴν προχθεσινὴν «Ἑστία» εἰς 2200 Αἰγυπτιακὰς λίρας ἀνῆλθον μέχρι τοῦδε αἱ ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου εἰσφοραὶ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καίρῳ ὁμογενῶν. Κ' ἐπεὶ καὶ συνέχεια, δίδει ὅλ' οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ὁμογενεῖς θὰ δώσουν γενναϊστάτα ποσὰ, πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν, τὸν ἐθνικώτατον.

Εἰς πόσα ἐπάνω κάτω νὸνῆλθε καὶ τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων τὰ ὁποῖα ἔδωσαν ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι Ἑλληνες;

ΤΕΛΕΙΑ

κατάπτωσις λοιπὸν; Πρέπει νὰ πελπισθῇ κανεὶς καθὼς οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος.

Νὰ ἐπεμβαίῃ ὁ Ἑλεγχος—τὸ νοιώσατε; Ὁ Ἑλεγχος!—στὰ ἐσωτερικὰ μὰς ζητήματα, νὰ υποδουλώνεται συνεπὶς τὸ Κράτος καὶ νὰ μὴ ἐπιφανίσταται μίαν κ' ἂν σάνδα στὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος;

Εἶνε φυλὴ παιδ' αὐτῆς, ἡ δική μας γιὰ νὰ ἐνθουσιάσῃ τὸν κ. Μὰξ Νορντῶου καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ γράφῃ ἄρθρα καὶ νὰ πτέλλῃ συγγραφεῖς τηλεγραφήματα.

ΑΓΡΑΦΟΝ ΑΡΘΡΟΝ

ἀγράφου νόμου, πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ τῶν ἀλιτηρίων ἐκείνων χωρικῶν ποῦ ἔκοψαν τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ Λισίων καὶ τὰ πούλησαν γιὰ ξύλα, μὲ τὴν δικά.

Καθόλου ὅμως παράδοξον νὰ περάσουν κ' αὐτοὶ μεθαύριον ἀπὸ τὸ πλημμελειοδικεῖον καὶ ἀνάωθουν παρηγουρικῶς, ἀφοῦ τὰ βρωμερὰ χέρια τους τὰ χρησιμοποιοῦν ὅχι μόνον γιὰ νὰ κόβουν τὰ δένδρα, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ψηφίζουν. Μήπως δὲν ἐννοοῦμεθα;

ΝΑ ΚΛΕΠΤΟΥΝ

καὶ τὰ ὑλικά τῆς ἐταιρίας τοῦ Σιδηροδρόμου Πειραιῶς-Λαρίσης καὶ νὰ τὴν ἐξανγκνάζουν νὰ πειλῇ ὅτι θὰ σταματήσῃ τὰς ἐργασίας της, ἂν ἡ Κυβέρνη-

σις δὲν λάβῃ μέτρα δραστήρια κατὰ τῶν λωποδυτῶν; Μὴ χειρότερα! Οἱ Βούλγροι συνωμοταὶ οἱ ὁποῖοι τόσον θορυβῶδῶς συνελήφθησαν πρὸ τινων μηνῶν ἔδω, τόσο κακὸ δὲν ἤμπορουσαν νὰ κάμουν στὴν πατρίδα μας.

Κ' ἐπεὶ φωνάζομε πῶς πρέπει νὰ πάρομε καὶ τὴν Μακεδονίαν, ἐνῷ ἀκόμη δὲν κατορθώσαμε οὔτε τὴν Ἑλευθερίαν Ἑλλάδα νὰ φυλάττωμεν!...

ΔΕΥΤΕΡΑ ΓΝΩΜΗ

διὰ τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Δ. Κατερινόπουλου, ὡς καθηγητοῦ τῆς Χειρουργικῆς Παθολογίας, δὲν ὑπάρχει. Ὁ κ. Κατερινόπουλος ἦτο πρὸ πολλοῦ ἐνδεδειγμένος καθηγητῆς, κατέλαβε δὲ τὴν ἑδρὰν ἐπαξίως καὶ τῶν μελετῶν καὶ τῆς μακρῆς πείρας του τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε κ' ἐν τῇ ἰδιωτικῇ πελατείᾳ του κ' ἐν τῇ Ἀστυκλινικῇ ὅπου ἐπὶ ὀκταετία διέκλῃρον ὡς βοηθὸς διδάσκει.

Δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία ὅτι τὴν ἑδρὰν τὴν ὁποίαν ὁ σοφὸς διδάσκαλος κ. Μαγγίνης ἐκλείπει, θὰ τὴν τιμῇ καὶ ὁ νέος καθηγητῆς.

ΕΓΓΡΑΦΗ

κάπου χθές, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ προβῇ μετὰ περιστάσεως πλέον εἰς ὅλας τὰς ὑπαλληλικὰς μεταβολὰς, παραβλέπουσα τὰς ἀτομικὰς υποχρεώσεις καὶ ἀποβλέπουσα μόνον εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας.

Τὸ πιστεύομεν. Ἀμὰ ἐξαντληθῇ ἡ πίστωση τῶν φίλων, ἀρχίζει ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος. Ἡ πίστωση δὲ τῶν φίλων τῆς Κυβερνήσεως φαίνεται ὅτι εὐρίσκεται περὶ τὰ τέλη της καὶ ἀπόδειξις αἱ ραγδαίαι μεταβολαὶ τῶν τελευταίων ἡμερῶν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ εὐδαιμονία τοῦ ἀνδρὸς ὀνομάζεται: «Θέλω». Ἡ εὐδαιμονία τῆς γυναικὸς ὀνομάζεται: «Εκεῖνος θέλει».

Ἀγαπᾶτε πάντοτε τὸν πλησίον σας ὡς ἑαυτὸν—ἀλλὰ καὶ νὰ εἰσθε κατ' ἀρχὴν ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν ἑαυτούς.

Ἀποφεύγετε ἐκείνους οἱ ὁποῖοι καυχῶνται διὰ τὴν δικαιοσύνην των! Τῇ ἀληθείᾳ δὲν εἶνε μόνον τὸ μέλι ποῦ λείπει ἀπὸ τὰς ψυχὰς των. Καὶ ἐὰν αὐτοκαλοῦνται καὶ ἀγαθοὶ, μὴ λησμονεῖτε ὅτι δὲν τοὺς λείπει παρὰ ἡ δύναμις διὰ νὰ εἶνε Φαρισαῖοι.

Δὲν ὑπῆρξε παρὰ εἰς μόνον Χριστιανὸς καὶ αὐτὸς ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Ν' ἀναγνωρίζῃ κανεὶς τὸ ὥραϊον καὶ νὰ τολμᾷ νὰ τὸ ἐκφράσῃ, νὰ ζητῇ κανεὶς πολλὰ, μέγιστα λόγια. Ἴδου ἡ ἀλήθεια.

Φ. Ρ. ΝΙΤΣΕ

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΚΥΒΕΡΝΗΤΩΝ

ΚΛΕΒΕΛΑΝΑ ΚΑΙ ΔΕΛΙΓΙΑΝΝΗΣ

Ἦδη δτε ἀπολύονται ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως οἱ ἀριστοὶ τῶν ὑπαλλήλων, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι τοὺς διώρισαν οἱ ἄλλοι, ἢ τοὺς προήγαγον οἱ ἄλλοι, ἀνεπολήσασιν μίαν μέθοδον, τὴν ὁποίαν ἐφήρμοσε διὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως χρηστὸν ὑπάλληλον ὁ δικτηρότερος τῶν οὐμορυστικῶν κλάδων τῆς βορειοαμερικανικῆς Συμπολιτείας, ὁ Μάρκ Τβέιν—ψευδώνυμον κρύπτον τὴν πρωτοπικότητα τοῦ κ. Μ. Κλέμενς.

Οἱ δημοκρατικοὶ εἶχοι νικᾷτε τοὺς ρεπουμπλικανούς κατὰ τὰς ἐκλογὰς καὶ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ προέδρου εἶχεν ἀνέλθῃ ὁ Κλέβελανδ.

Ὁ Μάρκ Τβέιν περιηγεῖτο τότε τὴν Εὐρώπην, εὐρίσκετο δὲ ἀπὸ ἡμερῶν ἐν Φραγκφούρτῃ, ὅτε ἐπισκεφθεὶς ἡμέραν τινα τὸν γενικὸν Πρόξενον τῆς Συμπολιτείας κύριον Μάσσων, τὸν εὔρε τοποθετοῦντα εἰς κινώτια τὰ βιβλία καὶ τὰ ἐγγράφα του.

—Ὡρα καλὴ, τοῦ λέγει ἐκπληκτος, τί τρέχει, Νάσσων;

—Τί νὰ τρέχῃ; τὰ καθήκοντά μου ἔλγουν. Εἰμαι ρεπουμπλικανὸς καὶ ἐξελέγη Πρόεδρος τῆς Συμπολιτείας δημοκρατικός. Ἡ θέσις μου ἀνήκει πλέον εἰς δημοκρατικόν.

—Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι αἶσχος! εἶπεν ὁ Τβέιν ἀποσυρόμενος.

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του ἔγραψε τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν πρὸς τὴν μίαν Ρούθ Κλέβελανδ, δηλαδὴ πρὸς τὸ θυγάτριον τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατίας, ἡλικίας δέκα μόνον μηνῶν.

«Ἀγαπητὴ μου Ρούθ, ἔχω ἀναλάβει ἀπέναντι τοῦ ἐκτοῦ μου τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ ζητήσω ποτὲ καμμίαν χάριν ἀπὸ δημοσίαν ἀρχήν. Ἀλλὰ δὲν παραβιάζω τὸν ἥκον μου, ἐὰν σὰς ἀπευθύνω μίς, ὀλίγας φιλικὰς γραμμὰς διὰ νὰ σὰς καταγγείλω ὅτι πρόκειται νὰ τελεσθῇ ὕβρις κατὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν δημοσίων συμφερόντων, διὰ τῆς ἀπολύσεως ὑπὸ τοῦ παππάκη σας χρηστῶν ὑπαλλήλων καὶ μετὰ τὸ ἄλλων τοῦ καλλιτέρου τῶν προξένων τῆς Συμπολιτείας ἐξ ὧν ἐγνώρισκ. Σημειώσατε δὲ, ἀγαπητὴ δεσποινίς, ὅτι ἐγνώρισκ πολλούς.»

Καὶ ἀποῦ ἐξέθετε τὴν ὑπόθεσιν συνεπλήρωσεν ὡς ἐξῆς τὸ γράμμα του πρὸς τὴν δεκάμηνον δεσποινίδα.

«Εἰς ὕμς, ἀγαπητὴ μίς, θὰ εἶναι εὐκόλον εἰς πρώτην μετὰ τοῦ παππάκη σας συνομιλῆσαι περὶ τῶν υποθέσεων τοῦ κράτους, νὰ ὁμιλήσετε εἰς τὸν πρόεδρον τῆς δημοκρατίας περὶ τοῦ γενικοῦ προξένου Μάσσων καὶ νὰ τῷ παραστήσετε ποῖαν ὑπόληψιν τρέφω πρὸς κυβερνήσιν ἀπολύουσιν

τευμένη μὲ τὴν σάρκα, γιὰ νὰ εἶμαι σ' ἐσὲ καθὼς ἡ πνοή σου εἶνε στὰ στήθη σου. Ἴδου τί ἔκαμα γιὰ σένα. Καὶ σὺ μ' ἀγάπησες, μ' ἀγάπησες. Ἐτράφης ἀπὸ ἐμὲ καθὼς ἀπὸ βότρυον σταφυλῆς, ἕως τὸν λαμόν, ἕως τοὺς ὀφθαλμούς, ἔχρησες ἀπὸ τὴν γλυκάδα μου. Μὲ εἶδες ὥρριον, εἶδες εἰς τὸ σῶμα μου τὸ δικαίαντι καὶ τὸ κεχρυσμένον μ' ἐξερύλλιντες ὡσάν πολυφύλλον ἄνθος. Γιὰ σένα οἱ πλόκαμοί μου εἶχαν τὴν εὐωδίαν τῆς θαλάσσης καὶ τῆς σμύρνης, ὡσάν τὰ σχοινία πλοίου καταφόρτου ἀπὸ μυρωδικά. (Διακοπή. Μὲ κίνημα ἀέριστον ἐγγίζει τὴν κόμην της τὰς παρειάς της τὸν πώγωνά της.) Ἐπέθανεν λοιπὸν ξάφνου τὸ πρόσωπό μου σάν τὸ φύλλον ποῦ πεθαίνει γιὰ μίαν ἡμέραν; Ἐν τούτοις εἰς τὸν γυνὸν τράχηλόν μου ἔχω ἀκόμη τὴν θερμὴν σου ἀναπνοήν... (Ἀπληροκεία καὶ τρέμουσα ἐγγίζει τὸν τράχηλόν της ὥστε νὰ ἐξίτῃ ἐν αὐτῷ ρυτίδας.) Ἀνεκάλυψες ἐπὶ τοῦ τραχήλου μου τὰ ἔγχνη τῶν ἐτῶν; (Σηκώνει τὸ ἐπὶ τοῦ τάπητος κάτοπτρον καὶ κοιτᾷται ἐν αὐτῷ. Ἡ μορφή της φαίνεται τεταραγμένη ἀπὸ θλίψιν καὶ ὠχρότητα. Χαμηλώνει τὸ κάτοπτρον καὶ μένει στιγμὰς τινὰς ἀκίνητος ὡσάν ἀπολύθῃσα ἀπὸ ἀπελπισίας.

Πεντέλα (ἀπὸ τὸ ὄψος τοῦ κινκιδώματος).

Διακρίνω δύο ἱππεῖς εἰς τὴν Ὀρλάνδαν.

Γραδενέγα ἀνασκιρτῶσα.

Ὁ Πάρις; Ὁ Ἀλμυρός; Μόνοι;

Πεντέλα

Συνοδεύουν μίαν ἡμίονον... Ἐπάνω εἰς τὴν ἡμίονον εἶναι μίαν γυναῖκα. Ἡ γυναῖκα φαίνεται δεμένη σάν αἰχμαλώτος.

Γραδενέγα (μὲ σκίρτημα χαρῆς.)

Εἶναι ἡ μάγισσα! Ἐρχεται! Φθάνει! (ἀναπνέει βαθεῖα μὲ ὀφθαλμούς σηκωμένους πρὸς τὰ πλατὰ ἀκτινοβόλα νέφη ποῦ κρέμονται ὑπεράνω τοῦ κήπου τοῦ κρόκου καὶ τῆς πορφύρας. Ἀπὸ μακρὰ φθάνει ἀνὰ διακεκομένα κύματα ἡ μουσικὴ τῶν λέμβων αἱ ὁποῖαι κατέρχονται τὸν ποταμόν. Φρενητιδὴς ἐπιθυμία ζωῆς καὶ ἀπολαύσεως τῆς φουσκῶνουν τὴν καρδιά.) Ἄ! Πανθέα, Πανθέα! Ὅλα μου τὰ πλούτη γιὰ μίαν πλεξίδα ἀπὸ τὰ καλλία σου, γιὰ ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ φόρεμά σου, γιὰ τὸ πρκαμικρότερον τεμάχιον ἀπὸ ἐσέ, γιὰ τὸ ἀτελέστερον ἀπὸ τὰ πράγματά σου, γιὰ ἓνα νύχι, μίαν κλωστή! Ὅλο μου τὸ χρυσάφι, ὅλας μου τὰς γαίας, ὅλα μου τὰ παλάτια σ' ἐκείνον ποῦ θὰ μοῦ φέρῃ μίαν κλωστήν ἀπὸ τὸν στηθάδεσμόν σου! (πλησιάζει τὸ πρόσωπόν της εἰς τὴν κινκίδα καὶ ἐγκαταλείπεται ὡς εἰς δίκτυον, κυττάζει διὰ μέσου τοῦ φιλώματος καὶ καλεῖ.) Νέρισσα! Κατερίνα! Ὁρσοῦλα. Ἰακωδέλα! Ἄ! ποῖς ἀπὸ σὰς θὰ μοῦ φέρῃ τὸν θάνατον; Ποῖς ἀπὸ σὰς θὰ μοῦ φέρῃ τὴν ζωὴν; (ροφᾷ τὴν ὁσμὴν τῆς ὠριμότητος καὶ τῆς διαλύσεως ἡ ὁποία ἀνέρχεται ἀπὸ τὸν πολυτελὴ κήπον.) Τὴν ζωὴν! Τὴν ζωὴν!... Πῶς οἱ καρποὶ εὐωδιάζουν.

Εἶνε βαθὺ καὶ παχύ τὸ ἄρωμα τῶν καρπῶν Ποῦ λυσούν ἀπὸ ὠριμότητα καὶ γλυκύτητα εἰς τὸν κλά-

δον ποῦ λυγίζει καὶ στενάζει. Κανεὶς τὴν δὲν τοὺς μαζεύει πλέον, κανεὶς δὲν γεμίζει πλέον γιὰ ἐμὲ τὰ καλὰ καὶ τὰς τρώγιδας. Τὰ δένδρα εἶνε φορτωμένα καὶ κουρασμένα ἀπ' αὐτὰ καὶ πρκαπονοῦνται ὡσάν νὰ ἔφεραν τὴν τιμωρίαν ὕμενίων ὑπερευδαιμόνων. Ἡ γῆ εἶνε γεμάτη ἀπὸ αὐτοὺς καὶ τρέφεται μ' αὐτοὺς καὶ ἀπὸ τὸν λυωμένον πολτὸν των γίνεται ξανθὴ καὶ παχέια. Ἄ! Ὅλα τοὺς φάγγα αὐτῆς ὅλους μὲ τὸ ἀπέρχοντο σιγῆλόν σ' ὅμα της, χαμένους πλέον δι' ἐμὲ, χαμένους διὰ τὸν ἔρωτά μου, διὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, ἡ ὁποία δὲν τοὺς ἐμάζευσε. Ὅλοι, ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον, θὰ ἠδύναντο νὰ περάσουν μέσθ ἀπὸ τὰς κλάμας μου μὲ τὸ ἡδονικὸν των χνοῦδι.

Ἡ ἐπιθυμία ὅλα ἤμποροῦσε νὰ μοῦ δώσῃ ἀνκρίθμη-τα χεῖλη ὅπως πῶ γιὰ μίαν μόνον ἡμέραν ὅλους τοὺς χυμούς των. Χαμένοι γιὰ ἐμὲν, χαμένοι, χαμένοι, ὦϊμε!... (Γλυπτοῦ διὰ μέσου τῶν σιδηρῶν δρυφάτων τὰ ὠρὰ καὶ κατάρροπα ἀπὸ δακτυλίδια χέρια της καὶ τὰ τείνει πρὸς τὰ πόδια τὰ ὁποῖα στίβουν ἐκεῖ σιμά. σγισμένα καὶ στάζοντα σάν αἷμα.) ὦ καρποὶ, ὦ ὠραιοὶ καρποὶ, εἶθε ἀκόμη τὸ ἄρωμά σας καὶ ἡ γλυκάδα σας νὰ εἶνε ἐν νύττιμῳ εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, καθὼς τὴν ἐποχὴ ποῦ ἤμουν ἡ Δόγισσα Γραδενέγα καὶ ὅταν ὁ ἀρχαῖος νόμος μετέτρεπε πρὸς χάριν μου τὸ ἀντίτιμόν σας εἰς χρυσὸν ὑφάσματτα! Ἄ! ὅταν ὅλα τὰ περιβόλια των νήσων ἀπεργαμονοῦντο ὅπως ἐπὶ τοῦ θρόνου μου ἐπιφάνῳ ὠρκα καὶ μεγάλωσεν ἡ μετὰ ἡγάπα ἐκεῖνος τότε, μὲ

χρηστούς υπαλλήλους του κράτους, διότι δεν ανήκουν εις τὸ κόμμα τῆς.»

Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας ἔλαβε μικρὸν γράμμα μετὰ τὴν ταχυδρομικὴν σφραγίδα τῆς Βασιλευσάντης, ἰδιόγραφον τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας, ἔχον ἐπὶ λέξει ὡς ἑξῆς:

«Ἡ μὲς Ρούθ Κλέβελαντ λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν κ. Μάρκ Τβλιν, ὅτι ἔλαβε τὸ γράμμα του. Τὸν εἰδοποιεῖ δὲ ὅτι δὲν ἐδίστασε νὰ τὸ ἀναγνώσῃ εἰς τὸν πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας, τὸν παππάκην τῆς. Ὁ κ. Κλέβελαντ τότε ἐπεφόρτισε τὴν κόρην του νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν κ. Τβλιν διὰ τὰς πληροφορίες του καὶ νὰ τὸν πληροφορήσῃ ὅτι ὁ γενικὸς Πρόξενος κ. Νάσσων δὲν θὰ μετακινήθῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Ἐπιφορτίζει πρὸς τοὺς τὴν θυγατέρα του ὁ κ. Πρόεδρος νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κ. Τβλιν, ὅτι θὰ τῷ εἶναι ὑπόχρεως, ὅσκις θελήσῃ νὰ τὸν διαφωτίσῃ περὶ ὁμοίων περιστάσεων».

Θὰ συνεβουλευόμεν τοὺς ἀπολυμένους ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως χρηστούς υπαλλήλους, νὰ προσφύγουν εἰς τὴν αὐτὴν μέθοδον, ἔκον ὁ κ. Δηλιγιάννης εἶχε θυγατέριον δέκα μηνῶν ἡλικίας.

Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου ἐπρεπε νὰ ἀκούῃ ὁ κ. Δηλιγιάννης ἀνδρὸς ὡς ὁ κ. Τβλιν, ὁ ὅποιος εἶναι ὁ κ. Ροῖδης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐνθ' ὁ κ. Ροῖδης ἀπολύεται, ὡς μὴ ἀνήκων εἰς τὸ κορδόνιον.

Ἐν τούτοις ὁ κ. Ροῖδης καὶ κατὰ τοῦτο ὁμοιάζει τὸν Τβλιν, ὅτι οὐδέποτε ἀνεμίχθη εἰς τὴν πολιτικὴν.

Μίαν δὲ μόνον φορὰν παρέπεισαν τὸν Τβλιν ἀπλῶς νὰ συσνήσῃ διὰ τοῦ κύρους τοῦ ὀνόματός του, τὴν ἐκ νέου ἐκλογὴν, ὡς μέλους τῆς Γερουσίας, τοῦ στρατηγοῦ Ἀβλεῦ. — Τὸ ἔπραξε δὲ διὰ τῆς ἐξῆς δηλώσεως πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς:

«Ὁ στρατηγὸς Ἰωτὴρ Ἀβλεῦ, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶναι κατ' ὅλην ἀξίαν τῆς ψήφου σας, ἀν καὶ μόνος αὐτὸς θὰ εἶναι ἀπολύτως ἀνεπαρκὴς ὥπως ἀπολυμένη τὴν Γερουσίαν, ὅσον εἶναι ἀνεπαρκὴς μίαν ἀνθοδόσμη ἴων διὰ νὰ ξεβρωμίσῃ ἐργοστάσιον ψαρόκολλας».

Κῆποιον παρόμοιον ἐργοστάσιον δὲ λειτουργεῖ καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου;

Ο ΑΝΩΝΥΜΟΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περσμενὰ τοῦ «Νορμᾶ» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κίοςκα τῶν πλατειῶν Συντάγματος καὶ Ὁμονοίας.

ἡγάπη. Ἀπὸ τὸν ἐξώστην ἔβλεπα νὰ περνοῦν εἰς τὸν λιμένα αἱ μεγάλοι λέμβοι, κατὰφορτοὶ ὡς τὸ κέρως τῆς Ἀμαλθείας. Τὰ παιδιὰ εἰς τὰς πλώρας, ἐδάγκωναν ἀπληστώως τοὺς καρπούς καὶ τὰς σταφυλάς αἱ ὁποῖαι ἐφρίνοντο αἰμοσταζοῦσαι ὑπὸ τὰ δυνατὰ τῶν δόντιν καὶ ἐγὼ, στῆθεμα βλῆς αὐτῆς τῆς γλυκειᾶς τροφῆς ἡ ὁποία ἐξέχυντο εἰς τὴν μαρμαρμαρῖνην πόλιν, ὑπελόγιζα τοὺς ἀγροτικούς φόρους καὶ ἐσυλλογίζομουν τὸ σχῆμα τῶν πορφυρῶν μου. Ἔτσι ντυμένη ἀπὸ ἑσῆς, ὡς καρποὶ, ἔφερα γιὰ τὴν εὐχαριστήσιν του τὴν δροσερότητα σας ὑψωμένην ἐπάνω στὸ σῶμα μου. Ὡμέ! Δὲν ὑπάρχει πλεῖς σ' ἐμέ ἡ δροσερότης σας, εἰς τὰς πτυχὰς τῶν φορεμάτων μου καὶ τοῦ πέπλου μου· ἀλλὰ μοῦ φαίνεται τὴν ὥρην ὅτι ὅλη σας ἡ ὠριμότης λυώνεται μέσα εἰς τὰς φλέβας μου καὶ χύνεται ἀπ' ἐπάνω μου ἡ χαμένη καλωσύνη σας. Τὰ χεῖλη μου θὰ ἐπανεύρισκον σ' ἐμένα μίαν γυνῶν ἀκαταβλήτου δυνάμεως, ἔκον ἐπανάληστο ζῆφον σ' ἐμέ μετὰ τὴν λήθην ποῦ τὸν κατέχει... Πανθῆς! Πανθῆς! (στρέφεται, πνιγμένη ἀπὸ ἔρωτα καὶ μῖσος, μετὰ ὀφθαλμοὺς γυαλισμένους ἀπὸ μῆτην, κλονιζομένη ὀλίγον.) Νὰ ζήσω, νὰ ζήσω ἀκόμη γιὰ νὰ τὸν τυλίξω μέσα εἰς τὴν ζωὴν μου ποῦ πάσχει σὺν μέσῃ σὲ φλόγα· ὥπως δώσω εἰς τὰς ἡμέρας του καὶ τὰς νύκτας του· πάθῃ νέα καὶ ἀγνωστά, πρωτοφανεῖς ἐφευρέσεις ἡδονικότητας καὶ ἀγωνίας... Ἀ! θέλω νὰ

ΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΗΜΕΡΟΥ

Ἀνεγρόφῃ καὶ διεψεύσθῃ κύθημερόν ἡ εἰδησις ὅτι ὑποψήφιος πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἦθελεν ὑποδειχθῇ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ὁ κ. Α. Δεληγεώργης. Θεωρεῖται ὅμως βέβαιον ὅτι ὁ κ. Δεληγεώργης μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν βουλευτῶν θέλει τηρήσῃ ἀνεξάρτητον ἀπέναντι τῆς Κυβερνήσεως στάσιν.

Καὶ ἄλλο Ρωσσικὸν ἀντιτορπιλικὸν διήλθεν ἐκ τῶν Δαρδανελλίων ὑπὸ ἀπόλυτον μυστικότητά. Ἐν τούτοις ἡ Ἀγγλικὴ πρεσβεῖα διεμαρτυρήθη διὰ τὴν νέαν περὶ τὴν ταύτην τῶν συνθηκῶν παρὰ τῆς Πύλης.

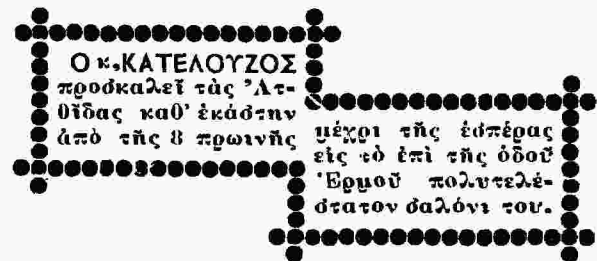
Ἡ ἐταιρία Μπατινιὸλ ἡ ἀνκλαιοῦσα τὴν κατασκευὴν τοῦ σιδηροδρόμου Πειριχιδῶς-Δαρίσσης διεμαρτυρήθη διὰ τὴν διαρπαγὴν τῶν ὑλικῶν αὐτῆς, ἡ ὁποία γίνεται ὑπὸ τῶν χωρικῶν εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς γραμμῆς, ἀπειλοῦσα νὰ παρατηρήθῃ τοῦ ἔργου. Ἡ Κυβερνησις διέταξεν αὐστηρὰν ἐπίβλεψιν εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν παρὰ τὴν γραμμὴν ἐπαρχικῶν.

Εἰς πολὺ μικρὰ ποσὰ ἀνέρχονται μέχρι τοῦδε αἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ εἰσφορὰι ὑπὲρ τοῦ Π. Τάφου. Ἀπεναντίας οἱ ἐν Αἰγύπτῳ Ἕλληνες, οἱ διακριθέντες πάντοτε διὰ τὰ αἰσθηματὰ των συνέλεξαν μέχρι τοῦδε τὸ ποσὸν τῶν 2.200 λιρῶν.

Ἡ Βασίλισσα θέλει συνοδεύσῃ μέχρι Ἰκωνίων τὸν ὑπατον Ἀρμαστὴν τῆς Κρήτης πρίγκηπα Γεώργιον. Ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ ἐτοιμάζεται εἰς τὴν πρωτεύουσιν τῆς Ἑλληνικῆς μεγαλονήσου, ὁ δὲ Ρωσσικὸς στόλος ἡγκυροβολημένος εἰς τὴν Σούδα θ' ἀποδώσῃ τὰς τιμὰς.

Ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς περαιοῦνται αἱ διαπραγματεύσεις καὶ ἀναγράφεται ἡ μετὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Τουρκίας Ἐμπορικὴ Σύμβασις, ἥς ἡ διάρκεια τῆς ἰσχύος συνεφωνήθη εἰς 18 ἔτη.

Ἡ «Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως» ἐξακολουθεῖ κατ' ἐκάστην δημοσιεύουσα σωρεῖαν Διαταγμάτων διαφόρων μεταβολῶν καὶ τελευταίως οἰκονομικὰς τοιαύτας, γεννομένης ἐν μεγίστῃ κλίμακῃ.

ΗΓΕΜΟΝΕΣ

ΑΛΛΟΙ τῆς δόξου Ἑρμοῦ

Οἱ κ.κ.

ΧΑΡΟΚΟΠΟΣ & ΜΠΑΡΔΗΣ

Τὸ κατὰστημὰ των κυριολεκτικῶς τὸ λατρεύουν αἱ Ἀττικαί.

ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ & ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΣ

ΖΗΤΩ Η ΑΙΩΝΙΑ ΝΕΟΤΗΣ!

ΜΑΥΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

ΜΑΧΡΙ ΒΑΘΥ ΓΑΤΟΥ ΓΗΡΑΤΟΣ

Ἐξασφαλίσαι τὰ μαλλιά σας!

Τὸ μυστικὸν τὸ ἀνεκάλυψαν μετὰ τὸ θαυματουργὸν «Σωζότριχον»

ΣΩΣΑΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

ΣΤΗΝ ΟΔΟΝ ΚΟΡΑΗ

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΩΖΟΤΡΙΧΟΥ ΚΑΙ ΒΑΦΗΣ ΤΡΙΧΩΝ

πλάσω μίαν καλλονὴν νέαν μετὰ τὰ δάκρυά μου, μετὰ τὸν πυρετόν μου καὶ τὰ δηλητήρια μου!... (μετὰ βλαῖον κίνημα ἀρπάζει τὸν καθρέπτην καὶ σκύβει ὥπως κατοπτριζομένη ἀπ' αὐτὸν.) Οἱ ὀφθαλμοὶ μου ποτὲ δὲν ἦσαν τόσον μεγάλοι, οὐδὲ περιεβλήθησαν ποτὲ τόσην σκιάν... Δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ διακρίνω τὸ πρόσωπόν μου, οἱ φλόγες τῶν ματιῶν μου θὰ τοῦ τὸ κρύψουν... Κάθε νύκτα, ἐνεδρεύει παρὰ τὸ προσκέφαλόν μου ὁ πυρετός καὶ μετὰ περιμένει καὶ μοῦ κατὰτρώγει τὴν μορφήν ἕως τὰ κόκκαλα· (ἀνοίγει τὰ χεῖλη τῆς καὶ δεικνύει τὰ οὐλά της.) Τὰ χεῖλη μου εἶνε κᾶτωχρα, ἀλλὰ τὰ δόντια μου λάμπουν ἀκόμη... Ὅταν κατέβηκα μετὰ πομπὴν εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Ἁγίου Μάρκου οἱ ναυτικοί, ἀπὸ τὰς γαλέρας των, ἔβλεπον τὴν ἀνταύγειαν τοῦ μεδιόματός μου. Ὅταν τοῦ ὠμίλου, ἐκύτταζε τὰ δόντια μου ποῦ ἔλαμπαν στήν σκιάν καὶ δὲν μετ' ἤκουε πλέον... Θὰ τὰ ξαναβρῇ σὺν ξάστερῃ δροσίᾳ εἰς τὸ βάθος καυμένου μπουμπουκιῦ.

Πεντέλα (ἀπὸ τοῦ ὕψους).

Δώδεκα βάρκες καταβαίνουν ἀπὸ τὴν Φισαόρα σκεπασμένες μετὰ βυσινόχρωμα δαμάσκα, μετὰ ἀργυρὰς στήν πρὶν μνη σερρήνες. Ἐρχονται σὲ δυὸ γραμμές, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὴν ἄλλην μετὰ αὐστέρους ἀνθόπλεκτες... Ὅλο τὸ νερὸ σκεπάζεται μετὰ ἀνθοστέφανα, οἱ βάρκες εἶνε γεμάτες ἀπὸ αὐτὰ καὶ χύνουν πάντα, πάντοτε... πράσινες γιρλάντες. Τὸ ποτάμι γίνεται πρά-

συνο· πρὸ ὀλίγον ἦσαν ῥόδινο σὺν τὰ σύγνεφα... Ὡς τὸ μεγάλο ἐκεῖνο σύγνεφο πρὸς τὴν Μίραν... Σηκό νεται, ψηλόνει. Εἶνε σὺν πύρινος γίγας.

Γραδενίνα (ἀγωνιώδης τρομαγμένη ἀπὸ τὴν μεγάλην λάμψιν ποῦ πέφτει εἰς τὰ γύρω της ἀγάλματα).

Καὶ οἱ ἱππεῖς; Καὶ ἡ ἡμίονος; Καὶ ἡ ἡμίονος; Τοὺς βλέπεις ἀκόμη στὸ δρόμο; Πλησιάζουν; Τρέχουν;

Πεντέλα.

Τώρα τὸ δάσος τοὺς κρύβει. Νά τους! Νά τους! Βγαίνουν ἀπὸ τὸ δάσος. Πλησιάζουν. Περπατοῦν μετὰ κανονικὸν βῆμα... Μία γυναικα μπαίνει ἀπὸ τὸν κήπον... Εἶνε ἡ Λουκρητία... Μία ἄλλη τὴν ἀκολουθεῖ... Ἀλλὰ μία ἀκόμη... Ἡ Κατερίνα, ἡ Ὁρσολα.

Γραδενίνα.

Ἀ! ἐπὶ τέλους! (Ὁρμᾷ καὶ ἀνοίγει τὴν κιγκλίδαν ἥτις κλονεῖται καὶ τρίζει. Ἐπιφαίνεται ἡ κατάσκοπος ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ἀσθαίνουσα ταχεῖα καὶ κινουμένη σὺν λαγωνικόν. Φέρει πυρόχροον ἐνδυμασίαν καὶ ἡ κεφαλὴ της σκεπάζεται μετὰ μίαν σάρπαν κυμαινομένην εἰς τὸν ἄνεμον. Ἡ ΔΟΓΙΣΣΑ τὴν ἀρπάζει καὶ τὴν σφύρει μανιώδως.) Ἀ! ἐπὶ τέλους! Ἡ καρδιά μου κατετρώγετο! Καὶ σὺ δὲν ἤρχεσο, δὲν ἤρχεσο!... Ὁμίλει, ὀμίλει, τί ξεύρεις; Τί εἶδες; Τί ἄκουσες; Ὁμίλει. (Τῆς ἀφαιρεῖ τὴν σάρπαν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν. Ἡ κατάσκοπος γονατίζει) τὸν εἶδες; Ποῦ εἶνε; Μετὰ τὴν ἐταίραν;

(Ἀκολουθεῖ.)